



Venceslav Winkler:

Barčica.

*Sveti Jožef s sivo glavo,
mali Jezus z roko belo
rada šla bi čez valove,
noč je pala na deželo.*

*Jožef brž sekiro vzame,
hitro barčico pripravlja,
Jezus bele roke dviga,
divje vode blagoslavlja.*

*»Pridi, oče, čez valove,
dolga najina je pot.
Kdo bo tesal trhlo barko,
če pomaga Bog povesod!...«*

K. Matković:

Daritev.

V prvič smo rekli, da je že Abel daroval in so potem darovali vsi, ki so Boga ljubili. Človeku je kar vrojena ta zavest, da z lepim darom več ljubezni izraziš in več hvaležnosti pokažeš in več odpuščenja dosežeš, kot pa samo z besedo. V drugič sem Vam pripovedoval o daritvi Jezusovi. Kakor je Abel in Noe in še marsikdo drugi v starih časih s trudom privalil kamne in jih kar pod milim nebom zložil v sklad za oltar, tako je tudi Jezus s trudom in v bolečinah nesel svoj križ na goro, da je na njem potem samega sebe daroval. Ta daritev se je res nebeškemu Očetu dopadla.

Vse drugo pa, kar so v prejšnjih časih ljudje lepega in dobrega dávali na oltarje, pred Bogom ni bilo veliko vredno, ker je vse to On sam ustvaril in nam podaril. Tista najlepša Abelova ovčka je bila stvarca božja in Bog bi si s samo besedo lahko ustvaril sam lepšo. Noe je govedo vzel v ladjo po božjem naročilu in ga po vesoljnem potopu daroval. Če bi Bog nad takim ognjem imel veselje, bi sam lahko z enim bliskom celo čredo goved vžgal. Pa če bi kdo za celo goro zlata spravil skupaj in ga hotel darovati Bogu, bi se Bog nasmehnil: saj je On sam vse zvezde in solnce ustvaril in bi jih lahko še več. In, če bi Ti šel po vsem velikem svetu nabrat najlepših rož, da bi Boga z njimi razveselil, bi le vedel, da je Bog sam te cvetke tako lepo po-barval. In, če bi vso grudo prekopal, da bi našel biserov in svetlih draguljev in jih Bogu podariti hotel, bi se spomnil, da je vse te pisane in svetle kamenčke itak Bog sam v zemljo nasejal. Otroci božji smo; in zgodi se nam vselej, kakor otroku, ki od mamice polno pest sladkorčkov dobi, pa potem enega vzame in ga očetu podari. Oče se pač veseli dobro-srčnosti in ljubezni otrokove — bolj, kot sladkorčka samega. Nekako takšno veselje je v tistih starih časih imel Bog nad žgalnimi daritvami. Ljudje so nebeškemu Očetu darovali od tega, kar jim je dala mati narava. In Bog je imel pač več veselja nad po-božnostjo ljudi, ki so stali okrog oltarja, kot pa nad malo vrednim darom, ki je na oltarju gorel. Tako je bilo v starih časih.

Boga tudi mi ljubimo, ker smo tudi mi Njegovi otroci. Tudi v nas je tista zavest, da bi ga z lepim in primernim darom mogli najbolj razveseliti in najlepše počastiti. Zato imamo tudi v naših cerkvah postavljene oltarje. In ljudje radi prinesejo z delom in s trudom prislužene dinarje, da morejo biti ti naši oltarji čim lepše obrušeni in čim bolj okrašeni. Sveče gorijo na njih in ob slovesnih prilikah se tudi oblaki dima vzdigujejo okrog njih; torej plamen in dim — podobno, kot v stari zavezi. A vendar veste, da žgalnih daritev ne opravljamo več, da na naših oltarjih ne sežigamo darov.

Naša daritev na oltarju v cerkvi je čisto drugačna, kot so bile daritve starih očakov. Otrokom, se vse, kar dela duhovnik pri oltarju, zdi tako skrivnostno in navadno nič ne vedo, kaj bi v nedeljo pri sv. maši počeli. Taki pa, ki znajo lepo in pobožno biti pri sv. maši, Boga zelo razveselijo in Mu prav lepo čast izkažejo in veliko blagoslova in dobrot za to od Njega prejmejo. Sv. maša namreč ni samo pol ure dolga latinska molitev, temveč je prava daritev Bogu.

Poslušajte, kakšna!

Jezus je vedel, da bodo do konca sveta med ljudmi taki, ki bodo Boga ljubili. Poznal pa je tudi našo revščino in vedel, da z dobrotami in bogastvom tega sveta še ne moremo Boga razveseliti. Zato je tukaj Sin božji človeku pomagal. Tisti večer pred svojo smrtjo, ko je bil z apostoli pri zadnji večerji, jim je dal svoje Telo in svojo Kri. »Vzemite in jejte, to je moje telo,« je rekel in »vzemite in pijte, to je moja kri.« Zdelo se je sicer učencem, če so gledali na okus in barvo in obliko, da je le kruh in vino; toda razločna in jasna Jezusova beseda »to je moje telo« in »to je moja kri« jim je povedala, da je to le še navidez kruh in vino, le še nekaj na zunaj kruhu in vinu podobnega. V resnici pa se je tedaj v Jezusovih rokah kruh izpremenil v Njega Telo in Kri. Ginjeni in prevzeti od tako velike ljubezni, so apostoli po teh besedah spoznali, da jim On samega Sebe daje, in so oboje spoštljivo zaužili. Še bolj so osupnili, ko jim je Jezus potem rekel: »to delajte v moj spomin«. S temi besedami so namreč dobili zagotovilo, da se bo tudi v njihovih rokah kruh spremenil v Jezusovo Telo in vino v Jezusovo Kri. Tako spremenjenje je čudež, kakršnega človek s svojo močjo ne more izvršiti. Kako pa Sin božji na človeško besedo izpremeni kruh in vino v človeških rokah v svoje Telo in Kri, to je Njegova skrivnost. Verujemo Mu, ker je Bog, četudi z očmi tega čudeža nič ne vidimo.

Od apostolov so škofje prejeli to oblast; od škofov jo prejmejo duhovniki. Tako imamo in bodo imeli ljudje do konca sveta med seboj živo Telo in Kri Jezusovo. Zdi se nam sicer, kakor da je kruh in vino,

a Sin božji pravi: »to je moje telo, to je moja kri«. Isto Telo, kakor je viselo na križu, ista Kri, kakor je kapljala iz ran Kristusovih.

Če to vemo, ne bo več težko uganiti, kaj duhovnik pri oltarju dela, kakšno daritev Bogu pripravlja. Ni mu treba dragocenih darov, da bi jih zažigal. Le droben kruh položi na oltar in v kelih nalije malo vina, potem ponovi nad obojim Jezusove besede — in oboje se spremeni — in Jezus sam je na oltarju. Isti Jezus, kot je visel na križu. Tako se torej na naših oltarjih pri vsaki sv. maši ponavlja Jezusova daritev.



Torej sem prej prav povedal, da z nobeno drugo rečjo ne moreš bolj razveseliti in lepše počastiti Boga, kakor s pobožnostjo pri sv. maši.

Ko boš sedaj prvič šel zopet v cerkev, poglej bolj natanko in boš videl, da na vsakem oltarju stoji večji ali manjši križ. Ta podoba križanega Jezusa nas vedno spominja, da sv. maša ni nič drugega, kot ponavljanje Njegove daritve. Taka lepo iz lesa izrezljana podoba se nam zdi kot pravi, živi, trpeči Jezus; sv. hostija pa, ki je res živo Telo Jezusovo, se nam zdi, kot mrtev kruh. In vendar je ta mala sv. hostija največja skrivnost in najbolj živo znamenje Jezusove ljubezni do ljudi. Njegova največja radost je bila ta, da je po

končani daritvi na križu — po smrti smel iti najprej v predpekel po vse tiste duše, ki so tam čakale odrešenja, in jih peljati v večno veselje. In kolikorkrat Jezus v sv. hostiji skrit na oltarju ponovi svojo daritev, vselej znova prosi nebeškega Očeta, da bi tudi Ti in vsi ljudje smeli priti k Njemu v nebeško veselje.

Radivoj Rehar:

Polh in veverica.



*Polh in veverica
lešnike sta trla,
'pa sta se pri delu
in pri jelu sprla.*

*»Hodi svoja pota,«
dél je polh sosedi,
»da te več ne vidim
pri družinski skledi!«*

*»Mar mi je za skledo,«
ta je odvrnila,
»lešnikov še nikdar
nisem te prosila.«*

*Sprta in srdita
šla sta v svojo gmajno —
in še dan današnji
črtita se vztrajno.*